

selv udfører i hele Landet, og der faa vedkommende Bevis udfærdiget. Det turde dog allerede være klart, at det er langt heldigere at have et bestemt Sted, hvor man henter disse Beviser, faar dem udfærdigede efter sikre Formularer af en Mand, der har med de Ting at gøre. Og hvad er det for Beviser? Naar man hører det ærede Medlem, der førte Ordet, og som ikke har sat sig nærmere ind i Sagen, kunde man fristes til at tro, at det er noget, der forekommer ret hyppig i en Mands Liv, men det forekommer kun en Gang for den, som skal have det vedkommende Bevis. Det gælder dog i saa mange andre Forhold, at naar man har bestaaet en Eksamen eller har faaet visse Kvalifikationer til at komme ind i en Stilling, skaffer man sig en Gang for alle Beviser derfor; den Ulejlighed at henvende sig paa det Sted, hvor man har alle Betingelser for hurtig at kunne ekspedere det, er saare ringe. Det kan ske skriftlig; vedkommende behøver ikke selv at give Møde. Det er aldeles tilfældigt, hvor det vil være vedkommende belejligt at tage dette Bevis. Det har adskillig Betydning, at alle danske Beviser udstedes af den samme Autoritet, efter den samme Formular og med den samme Underkrift af en offentlig Autoritet fremfor af en hvilken som helst kommunal Autoritet. Det har sin Betydning, og jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i, at det er en saa vigtig Sag for vedkommende, for det er en meget simpel Sag at faa i Orden. Beviset kan ikke nægtes dem. De have langt større Sikkerhed for, at den ene Autoritet besørger Sagen ordentlig, hurtig, prompte og sikkert, end en hvilken som helst Retsbetjent rundt omkring i Landet. Jeg tror altsaa ikke, det ærede Medlem, der udtalte sig om Forholdet, har Ret. Det kan give Anledning til adskillig Uvil for Folk, som ikke ere vant til idelig at ekspedere den Slags Sager. Det er en ganske kurt og sikker Regel, og den er ganske vist heldig i enhver Henseende. Det er ganske rigtigt, at der hidtil har for vedkommende Hjemstedskommune været visse Gebyrer, som kaldt paa de Steder, hvor det er sædvanligt at tage dem, Kjøbenhavn, Svendborg, Vørø, Faaborg og enkelte saadanne Steder. Det falder jo bort. Det ærede Mindretal foreslaar jo ikke den Regel, at vedkommende skal have Bevis paa deres Hjemsted, men at de skulle kunne tage dem paa et hvilket som helst Sted i Landet, hvor det er dem belejligt, og jeg tror ikke, det leder til noget heldigt Resultat. Jeg fraaader derfor Vædringsforslag under Nr. 20 og tilraader, at man beholder Lovforslagets

Bestemmelser, som jo ogsaa ere tiltraadte af Udvalgets øvrige Medlemmer.

Vædringsforslag under Nr. 21 er en Gentagelse af et tidligere Forslag. Vædringsforslag under Nr. 22 kan jeg tiltræde; det er om Dispensationsmyndighed, der i visse Tilfælde tillægges Indenrigsministeren. Vædringsforslag under Nr. 23 gaar ud paa en nærmere Bestemmelse af den indskrænkede Fart, og med Hensyn til dette Forslag saa vel som med Hensyn til Forslaget under Nr. 24 og 25 kan jeg ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt. Vædringsforslag under Nr. 26 staar og falder med et andet Vædringsforslag.

Jeg har nu gennemgaaet Vædringsforslagslisten saa tilstrækkelig, som jeg anser det for fornødent efter Omstændighederne. Jeg skal blot ønske at gøre en enkelt Bemærkning, som jeg glemte at fremsætte under Konferencen med Udvalget. Den angaar § 23, hvor Sø- og Handelsretten er nævnt som Værneting i Kjøbenhavn. Der foreligger nu for mig en Erklæring fra Sø- og Handelsretten, der ikke just gaar ud paa, at den ønsker at være Forum i den Slags Sager. Formanden og adskillige Medlemmer udtale sig egentlig nærmest derimod, medens andre Medlemmer ikke have noget imod det at erindre. Jeg vil blot finde det rigtigt at give den Oplysning, inden man vedtager Forslaget, at jeg kan ikke sige, at Sø- og Handelsretten, som der jo passende maatte gives Lejlighed til at erklære sig om Spørgsmaalet, egentlig har sagt, at det vilde være den kært at blive Værneting i Kjøbenhavn for disse Sager.

Ordføreren (Luzen): Efter de faldne Udtalelser finder jeg ikke Anledning til at udtale mig videre; men jeg skal tillade mig at anbefale de forskellige Vædringsforslag, som ere stillede af Udvalgets Flertal, og da de jo i det væsentligste ere tiltraadte af den højtærede Minister, har jeg heller ikke noget videre i den Sag at sige.

Oyenbøll: Den højtærede Minister udtalte sig ikke venlig om Vædringsforslaget Nr. 10, hvor Udvalget har indskrænket sig til at udtale, at det er kun den, der ved Dom er funden skyldig til Straf af offentligt Arbejde, som ikke kan faa Bevis. Jeg vil gerne give den højtærede Minister Ret i, at dette, at en i den offentlige Mening vanørende Handling skal være en Hindring i at faa Bevis, kunde være gældende overfor Skibsføreren; men saaledes som det nu staar i Lovforslaget, gaar det gennem de øvrige